

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Krajský soud v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci rozhodl samosoudkyní Mgr. Karolínou Tylovou, LL.M. v právní věci žalobkyně: **G.B., nar. xx**, státní příslušnost xx, t.č. bytem xx, L7, zastoupené JUDr. Martinem Köhlerem, advokátem se sídlem 1. máje 535/50, Liberec 3, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR (odbor azylové a migrační politiky)**, Nad Štolou 3, Praha 7, poštovní schránka 21/OAM, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 9. 2011, č.j. OAM-578/VL-18-PA03-R2-2008, e.č. V058103,

t a k t o :

- I. **Žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 9. 2011, č.j. OAM-578/VL-18-PA03-R2-2008, e.č. V058103 se zamítá.**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Dne 12. 8. 2008 podala žalobkyně žádost o udělení mezinárodní ochrany, v níž uvedla, že je státní příslušnicí x, x národnosti, pravoslavného vyznání, není a ani nikdy nebyla členkou žádné politické strany a nikdy proti ní nebylo, ani v současnosti není vedeno trestní stíhání. Svou vlast opustila dne 18. 5. 2008 z osobních důvodů, neboť je lesbička. Žalobkyně vypověděla, že ve vlasti žila devět let s přítelkyní, která má již dospělého syna, s nímž se žalobkyně pohádala. Žalobkyně se cítila osamocená a nepochopená i ze strany svých rodičů. Práci v obchodě opustila proto, že se tam necítila dobře, její vedoucí začal tušit něco o její odlišné sexuální orientaci a před kolektivem ji slovně napadal. Do České republiky se rozhodla odstěhovat proto, že zde lidé s odlišnou sexuální orientací požívají větší svobody. Žádost o udělení mezinárodní ochrany se rozhodla podat proto, že na Ukrajině jsou lidé jako ona nepochopeni a musí se skrývat. Ve vlastnoručně psaném prohlášení shora uvedené zopakovala.

Dne 21. 8. 2008 byl s žalobkyní veden pohovor. Při pohovoru žalobkyně zopakovala skutečnosti tvrzené již v žádosti o udělení mezinárodní ochrany a potvrdila, že důvodem odjezdu z Ukrajiny byla její odlišná sexuální orientace. Skutečnost, že jsou se svou partnerkou

lesbičky, před veřejností tajily. Když o tom žalobkyně pověděla svým rodičům, setkala se s nepochopením, rodiče se jí zřekli. V únoru 2008 došlo mezi ní a synem její partnerky ke slovní hádce, do té doby probíhal jejich vztah normálně. Za hlavní důvod svých potíží žalobkyně považuje nepříjemnosti s její rodinou a s rodinou její přítelkyně. Nepříjemné jí bylo i jednání jejího vedoucího v zaměstnání, který začal mít na její osobu nářžky, ale byla schopná tuto situaci snášet a tato skutečnost nebyla důvodem, proč z práce odešla. Potíže se státními orgány xx kvůli své sexuální orientaci žalobkyně vyloučila. Uvedla, že na území České republiky přicestovala v květnu 2008 na základě čtrnácti denního turistického víza, po skončení jeho platnosti zde pobývala a příležitostně pracovala. Podat žádost o udělení mezinárodní ochrany se rozhodla až v srpnu 2008, mimo důvodů uvedených výše by také ráda legalizovala své další setrvání na území České republiky, aby se tak vyhnula důsledkům uděleného správního vyhoštění, které obdržela dne 25. 7. 2008 na dobu jednoho roku současně s výjezdním příkazem platným na patnáct dnů. Na závěr pohovoru uvedla, že její situace, pokud by se vrátila na Ukrajinu, by byla shodná se situací před odjezdem. V souvislosti s řízením o udělení mezinárodní ochrany nechtěla doložit žádné důkazní materiály potvrzující pravdivost její výpovědi.

Rozhodnutím žalovaného, č.j. OAM-578/VL-18-PA03-R2-2008, ze dne 1. 9. 2008 byla žádost žalobkyně o udělení mezinárodní ochrany zamítnuta jako zjevně nedůvodná, jelikož podle žalovaného se žalobkyně jejím podáním snažila pouze vyhnout hrozícímu vyhoštění poté, co jí bylo uděleno správní vyhoštění na základě nelegálního pobytu na území České republiky. Proti tomuto rozhodnutí podala žalobkyně v zákonné lhůtě žalobu ke Krajskému soudu v Ostravě, který svým rozsudkem č.j. 64 Az 67/2008-26 ze dne 22. 10. 2010 zrušil rozhodnutí žalovaného a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Krajský soud ve svém rozsudku konstatoval, že správní orgán nedostatečně prozkoumal jednu z podmínek § 16 odst. 2 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Polici České republiky ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), a sice zda žalobkyně podala žádost o mezinárodní ochranu pouze s cílem vyhnout se správnímu vyhoštění. Krajský soud dále uvedl, že se správní orgán nezabýval otázkou doplňkové ochrany.

Dne 7. 9. 2011 byl s žalobkyní znovu veden pohovor. Žalobkyně zopakovala údaje o svém příjezdu do České republiky a uvedla, že z xx neodjížděla s cílem v České republice zůstat a původně se chtěla vrátit na konci platnosti svého víza. Potvrdila, že podnětem k podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany bylo uložení správního vyhoštění a vystavení výjezdního příkazu. Zopakovala, že důvodem pro její odjezd z xx bylo to, že sedm let žila se ženou, a když se o tom rodina žalobkyně dozvěděla, odmítla ji. Žalobkyně upřesnila, že s rodiči nežila, byla s nimi ve velmi omezeném kontaktu, bydlela ve městě xxa měla tam svůj byt. Ve stejném městě bydlela i její přítelkyně se svým synem. Veřejně a otevřeně svou sexuální orientaci neprojevovaly, protože okolí by nemělo pochopení pro jejich vztah. Nepříjemné byly posměšné nářžky vedoucího v práci, který si její odlišnosti všiml, ale důvodem, proč ze zaměstnání nakonec odešla, byla ekonomická situace, měla stále více práce a méně peněz. Se státními orgány xx žádné potíže kvůli své sexuální orientaci neměla. S přítelkyní se rozešly, přítelkyně zůstala v xx. Žalobkyně uvedla, že se neobrátila na žádnou organizaci zabývající se problematikou odlišné sexuální orientace, protože jejich město je poměrně malé a žalobkyně nechtěla, aby se každý o její orientaci dozvěděl. V případě návratu na xx se nebojí, má tam kde bydlet, je zdravá a práci si sežene, nepříjemný bude rozhovor s matkou, na který je však připravena.

Napadeným rozhodnutím neudělil žalovaný žalobkyni mezinárodní ochranu podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona o azylu. Rozhodnutí odůvodnil tím, že žalobkyně v průběhu správního řízení o udělení mezinárodní ochrany neuvedla žádná důvody, pro které lze udělit některou z forem mezinárodní ochrany, neboť důvodem, proč žádá o mezinárodní ochranu, je legalizace pobytu na území České republiky, protože jí bylo uděleno správní vyhoštění. O účelovosti postupu žalobkyně svědčí dle názoru žalovaného také skutečnost, že po svém příjezdu do České republiky nevešla v kontakt se zástupci státních orgánů České republiky a nepožádala o mezinárodní ochranu. Svou žádost podala až poté, co byla zadržena Policií ČR kvůli nelegálnímu pobytu na území České republiky a také až poté, co jí bylo dne 25. 7. 2008 uloženo správní vyhoštění z území České republiky na dobu jednoho roku. Sama žalobkyně v průběhu správního řízení uvedla, že by zde chtěla zůstat legálně a pracovat. Za důvod svého odchodu ze země, jejíž má státní občanství, označila pouze snahu odejít do prostředí, které se dle jejího názoru chová k lidem s odlišnou sexuální orientací přívětivěji. Žádost žalobkyně posuzoval žalovaný na pozadí informací, které shromáždil v průběhu správního řízení ohledně politické a ekonomické situace a stavu dodržování lidských práv na území xx. Vycházel přitom z informace MZV, č.j. 106362/2009-LPTP ze dne 13. 5. 2009, č.j. 111193/2009-LPTP ze dne 29. 7. 2009 a č.j. 129871/2010-LPTP ze dne 19. 1. 2010. Správní orgán měl k dispozici též aktuální informace obsažené v databázi ČTK. Všechny výše uvedené informace jsou součástí spisového materiálu a žalobkyně se s nimi dne 7. 9. 2011 seznámila. Práva vyjádřit se k těmto podkladům žalobkyně nevyužila.

K udělení azylu dle § 12 písm. a) zákona o azylu neshledal žalovaný důvod, neboť žádné takové důvody ani žalobkyně neuvedla. Neshledal však důvody ani pro udělení azylu dle § 12 písm. b) zákona o azylu, neboť žalobkyně jako důvod pro opuštění vlasti uvedla, že se domnívala, že v České republice je prostředí pro lidi s odlišnou sexuální orientací příznivější. Je přesvědčena, že lidé s odlišnou sexuální orientací jsou na Ukrajině nepochopení, jsou terčem nářeků, nezmínila se však o žádném druhu pronásledování, které by se jí nebo osob v její blízkosti mělo dotýkat. Z informace MZV č.j. 129871/2010-LPTP ze dne 19. 1. 2010 žalovaný zjistil, že od roku 1992 není styk mezi osobami stejného pohlaví na Ukrajině zákonem zakázán, avšak předsudky, stereotypy a homofobní postoje vůči osobám s odlišnou sexuální orientací v ukrajinské společnosti, jako i ve všech ostatních bývalých státech xx, přetrvávají. Podle dostupných informací působí v zemi více než 20 organizací a spolků věnujících se boji za práva osob s odlišnou sexuální orientací. Ačkoliv diskriminace osob s odlišnou sexuální orientací není státní politikou, jsou tyto osoby často vystaveny v případě zadržení špatnému zacházení, zejména ze strany policie. Homofobní postoje či ústrky v zaměstnání či ve školách jsou poměrně časté stejně jako homofobní výstupy některých politiků, církevních představitelů či skupin. Dle názoru zastupitelského úřadu České republiky na xx jsou osoby s odlišnou sexuální orientací vystaveny určitému tlaku ve všech státech bývalého xx. Z tohoto pohledu patří v této skupině xx ke státům liberálnějším. Za hlavní důvod svých potíží žalobkyně považuje nepochopení, se kterým se setkala u svých rodičů. Na xx měla práci, ve které se však necítila dobře, proto zaměstnání opustila. Bylo jí nepříjemné jednání vedoucího na pracovišti, ale tato skutečnost nebyla důvodem, proč práci zanechala. Žalobkyně jednoznačně vyloučila potíže se státními orgány xx kvůli své sexuální orientaci. Žalovaný konstatoval, že lze souhlasit s tím, že prostředí pro lidi s odlišnou sexuální orientací je na Ukrajině nepříjemné, ale v případě žalobkyně ho v žádném případě nelze označit za diskriminační. Potíže s rodiči byla žalobkyně schopna vyřešit vymaněním se

z jejich vlivu, a jak sama uvedla, ani s nimi nebydlela a stýkala se s nimi spíše sporadicky. Potíže v zaměstnání byla schopna snést, nedosahovaly tedy ani takového charakteru, aby zaměstnání musela z tohoto důvodu opustit. Žalobkyně rovněž neuvedla, že by měla nějaké potíže s radikálními, homofobními nebo xenofobními lidmi či skupinami, pro které by musela někoho požádat o pomoc. Dle jejího vyjádření takovou potřebu necítila a své potíže považovala toliko za nepříjemnosti, kterým se chtěla vyhnout odchodem z vlasti. I když uvedla, že důvodem jejího odchodu z vlasti měly být problémy, které provázely její vztah s přítelkyní, neváhala zemi i svou přítelkyni opustit. Žalobkyně tedy neuvedla žádnou skutečnost nasvědčující odůvodněné možnosti pronásledování její osoby z důvodu rasy, pohlaví, národnosti, náboženství, příslušnosti k určité sociální skupině či politického přesvědčení, jak stanoví § 12 písm. b) zákona o azylu. Aby tato obava byla z pohledu zákona o azylu relevantní, muselo by navíc k pronásledování docházet ze strany státních orgánů Ukrajiny nebo ze strany soukromých osob, jejich činnost by byla těmito státními orgány podporována či tolerována a stát by nebyl schopen odpovídajícím způsobem zajistit ochranu před takovým chováním. V průběhu správního řízení nebyly zjištěny žádné okolnosti, které by skutečnosti ve smyslu výše uvedeném naznačovaly. Žalobkyně neopustila vlast na základě žádného ze shora uvedených důvodů. Takovým důvodem nemohou být ani její výhrady k postojům ukrajinské společnosti k osobám s odlišnou sexuální orientací.

Žalovaný dospěl k závěru, že žalobkyně nesplňuje ani důvody pro udělení azylu podle § 13 zákona o azylu. Žalovaný rovněž nezjistil žádný zřetelný důvod pro udělení azylu podle § 14 zákona o azylu.

Žalobkyně podle názoru žalovaného nesplnila ani podmínky pro udělení doplňkové ochrany podle ust. § 14a zákona o azylu, neboť neuvedla nic, z čeho by bylo možné dovodit, že by jí v případě návratu do vlasti hrozilo nebezpečí vážné újmy ve smyslu zákona o azylu, uložení či vykonání trestu smrti. Žalovaný vycházel z informace MZV ČR, č.j. 1193/2009-LPTP ze dne 29. 7. 2009, kde je uvedeno, že ukrajinským občanům nehrozí diskriminace či pronásledování z důvodů dlouhodobého pobytu v zahraničí. Ani na základě výpovědí žalobkyně není dle žalovaného důvod se domnívat, že by mohla být v případě návratu do vlasti vystavena mučení nebo nelidskému či ponižujícímu zacházení nebo trestání. Ve svých výpovědích žalobkyně zmínila své potíže s rodiči a potíže v zaměstnání a ve svém okolí v důsledku své odlišné sexuální orientace. Žalobkyně odešla z vlasti z důvodů ryze osobních a svoji žádost o udělení mezinárodní ochrany v České republice podala pouze ve snaze o legalizaci svého dalšího setrvání na jejím území. Podle obecně známých informací nyní působí mimo území xx mnoho xxobčanů a tento počet stále narůstá. Mnozí z nich se po neúspěšném pobytu v zahraničí navracejí zpět do vlasti. xx orgány nemohou tak velké množství svých občanů evidovat. Pokud konkrétní ukrajinský občan skutečnost, že se neúspěšně ucházel o azyl v cizí zemi, sám nenahlásí místním úřadům, úřady o tom nemohou vědět, tedy pokud se sám dobrovolně nezrekl ukrajinského státního občanství. Ani v případech, kdy byly úřady občany informovány o jejich pobytu v zahraničí, není známa skutečnost, že by byl takový občan nějakým způsobem perzekuován, znevýhodňován nebo diskriminován. Nejsou známy žádné případy nebezpečí ze strany státních orgánů nebo soukromých osob lidem ucházejícím se neúspěšně o azyl v zahraničí. Žalovaný zdůraznil, že hrozba vážné újmy v případě návratu nebyla žalobkyní v řízení tvrzena, ani během řízení nevyšla najevo. Své potíže na xx žalobkyně označovala spíše za nepříjemnosti, které jí ztěžovali klidný život.

Rozhodnutí žalovaného napadla žalobkyně včasnou žalobou. Žalobkyně žalovanému vytýká porušení ust. § 2 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „správní řád“), § 3 správního řádu, § 36 odst. 1 a odst. 3 správního řádu, § 68 odst. 3 správního řádu a § 12 zákona o azylu. K § 3 správního řádu žalobkyně uvedla, že souběžně se zásadou materiální pravdy je třeba dát žalobci příležitost, aby při zjišťování skutečného stavu věci mohl spolupůsobit a uplatnit skutečnosti a důkazy svědčící v jeho prospěch. Žalobkyně namítá, že tento prostor jí ze strany žalovaného nebyl dán. K § 36 odst. 1 správního řádu žalobkyně uvedla, že pokud žalovaný neprovede navržený důkaz, měl by důvody, které jej k tomu vedly, vyložit v odůvodnění svého rozhodnutí. Dle žalobkyně se však nic takového v napadeném rozhodnutí nestalo. Pokud jde o § 36 odst. 3 správního řádu, žalobkyně uvedla, že povinností správního orgánu je dát žalobci možnost, aby se před vydáním rozhodnutí mohl vyjádřit k jeho podkladu i ke způsobu jeho zjištění, popř. navrhnout jeho doplnění. Tato povinnost byla porušena tím, že žalovaný žalobkyni pouze doručil rozhodnutí, z jehož odůvodnění lze vyčíst, jaké důkazy byly provedeny. Žalobkyně nadále trvá na tom, že v průběhu správního řízení bylo objasněno, že důvodem podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany byla diskriminace z důvodu příslušnosti k přesně stanovené sociální skupině. Žalobkyně odmítá tvrzení žalovaného, že důvodem žádosti žalobkyně o udělení mezinárodní ochrany byly ekonomické důvody. Žalobkyně patří k sociální skupině, kterou domovský stát nejen že vůbec nechrání, ale i diskriminuje z důvodu, že se odmítla podřídit sociálním omezením. Obavy žalobkyně by měly být posuzovány jako opodstatněné, neboť v přiměřené míře prokázaly, že její trvalý pobyt v zemi svého původu se pro ni stal nesnesitelným, resp. by se nesnesitelným stal, kdyby se tam vrátila. Tyto úvahy se nemusejí nutně zakládat na vlastních osobních zkušenostech žalobkyně. To, co se stalo např. jejím přátelům a příbuzným i dalším členům stejné společenské skupiny, ukazuje, že její obavy jsou v tom smyslu opodstatněné. Žalobkyně v žalobě brojí i proti neudělení doplňkové ochrany a namítá, že státní orgány jí v případě návratu neposkytnou ochranu. Žalobkyně má rovněž za to, že se žalovaný dostatečně neřídil závazným právním názorem soudu, jak mu bylo uloženo rozsudkem Krajského soudu v Ostravě. Ze všech výše uvedených důvodů žalobkyně navrhuje, aby napadené rozhodnutí bylo zrušeno a věc vrácena žalovanému k dalšímu řízení.

Žalovaný v písemném vyjádření k žalobě, které předložil spolu s originálem správního spisu, s žalobními námitkami nesouhlasil. Odkázal na obsah správního spisu a setrval na svém rozhodnutí, které je dle jeho názoru plně v souladu se zákonem. Uvedl, že dotazy, na které žalobkyně odpovídala v rámci pohovoru, jí byly kladeny takovým způsobem, aby byly objasněny možné azylově relevantní skutečnosti. V odpovědích nebyla žalobkyně nijak omezována, s protokolem o pohovoru byla seznámena, nežádala změny a s obsahem protokolu o pohovoru souhlasila, správnost přetlumočeného textu stvrdila svým podpisem. Žalovaný zdůraznil, že posoudil její případ individuálně a její výpovědi porovnal s dostatečným množstvím aktuálních informačních pramenů. Žalobkyně měla možnost se před vydáním rozhodnutí s obsahem těchto zpráv seznámit, vyjádřit se k nim a navrhnout doplnění. Žalovaný uzavřel, že je nesporné, že žalobkyně patří k určité skupině lidí ve společnosti, která se svou sexuální orientací od většiny společnosti odlišuje. Pro tuto odlišnost se setkala ve své zemi s nepochopením u rodičů a terčem nárazek vedoucího v obchodě. To však samo o sobě není pronásledováním ve smyslu § 12 zákona o azylu. Pronásledování není ani masový výskyt těchto jevů v určité zemi nebo její části za předpokladu, že nejde o jevy

státní mocí buď přímo vyvolané, tajně podporované, státními orgány vědomě trpěné či státní mocí záměrně nedostatečně potlačované.

Žalobkyně i žalovaný souhlasili s projednáním a rozhodnutím věci bez nařízení ústního jednání.

Soud přezkoumal napadené rozhodnutí a řízení jeho vydání předcházející dle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen "s.ř.s."), v rozsahu a v mezích uplatněných žalobních bodů dle § 75 odst. 2 s.ř.s. s tím, že přitom vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s.ř.s.), a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Podle ustanovení § 12 zákona o azylu se azyl cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení azylu zjištěno, že: a) cizinec je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo b) má oprávněný strach z pronásledování z důvodů rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště. Za pronásledování pak zákon o azylu v § 2 odst. 8 považuje závažné porušení lidských práv, jakož i opatření působící psychický nátlak nebo jiná obdobná jednání, pokud jsou prováděna, podporována nebo trpěna státními orgány, stranami nebo organizacemi ovládajícími stát nebo podstatnou část jeho území ve státě, jehož je cizinec státním občanem, nebo státu posledního trvalého bydliště v případě osoby bez státního občanství. Za pronásledování se považuje i jednání soukromých osob podle věty první, pokud lze prokázat, že stát, strany nebo organizace, včetně mezinárodních organizací, kontrolující stát nebo podstatnou část jeho území nejsou schopny odpovídajícím způsobem zajistit ochranu před takovým jednáním.

Podle ustanovení § 13 zákona o azylu se rodinnému příslušníkovi azylanta, jemuž byl udělen azyl podle § 12 nebo § 14, v případě hodném zvláštního zřetele udělí azyl za účelem sloučení rodiny, i když v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude v jeho případě zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12.

Podle ustanovení § 14 zákona o azylu jestliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12, lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit azyl z humanitárního důvodu.

Podle ustanovení § 14a zákona o azylu se doplňková ochrana udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště.

Podle ustanovení § 14a odst. 2 zákona o azylu za vážnou újmu se podle tohoto zákona považuje

a) uložení nebo vykonání trestu smrti,

- b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu,
- c) vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo
- d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.

Podle § 14b zákona o azylu se rodinnému příslušníkovi osoby požívající doplňkové ochrany v případě hodném zvláštního zřetele udělí doplňková ochrana za účelem sloučení rodiny, i když v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude v jeho případě zjištěn důvod pro její udělení.

Při posuzování žaloby vycházel soud z následujících skutečností: Žalobkyně je státní občankou xx, xx národnosti, není ani nikdy nebyla členem žádné politické strany nebo jiné organizace. Potíže se státními orgány v zemi původu neměla. Z vlasti odcestovala z osobních důvodů, neboť je lesbička, její rodiče nebyli ochotni akceptovat její odlišnou sexuální orientaci, také měla konflikt se synem své přítelkyně, se kterou předtím několik let udržovala poměr. Do České republiky přicestovala dne 19. 5. 2008, po skončení platnosti turistického víza pobývala na území České republiky nelegálně. Vzhledem k této skutečnosti byla při kontrole zadržena policií a bylo jí uděleno správní vyhoštění na jeden rok. Žádost o mezinárodní ochranu podala až dne 12. 8. 2008, poté, co jí bylo uděleno správní vyhoštění. Z návratu do vlasti obavy nemá.

Soud stejně jako žalovaný dospěl k závěru, že žalobkyně v průběhu správního řízení neuvedla žádné skutečnosti, na jejichž základě by bylo možno učinit závěr, že na Ukrajině vyvíjela činnost směřující k uplatňování politických práv a svobod [§ 12 písm. a) zákona o azylu]. Naopak z jejího vyjádření vyplynulo, že členem žádné politické strany není, ani nikdy nebyla. Žalobkyně opakovaně uváděla, že důvodem k opuštění vlasti byla její odlišná sexuální orientace, kterou její rodiče odmítli respektovat. Do České republiky přicestovala proto, že je zde přístup k sobě s odlišnou sexuální orientací vstřícnější než na Ukrajině, kde svou sexuální orientaci musela skrývat. Tyto skutečnosti, jak správně uvedl žalovaný, však nelze podřadit ani pod odůvodněné obavy z pronásledování z taxativně vypočtených důvodů, jak je stanoví § 12, písm. b) zákona o azylu. V první řadě nutno zdůraznit že homosexualita je (a to i v nejtolerantnějších a nejliberálnějších zemích Západu) charakteristikou, která v jistých ohledech komplikuje život jedince již jen proto, že je menšinovou sexuální orientací a jako taková je vždy, pokud je s ní okolí dotyčné osoby (či dokonce veřejnost) seznámeno, znakem „jinakosti“ ve srovnání se sexuální orientací většinovou a důvodem (či záminkou) pro to, aby na tuto „jinakost“ a na domnělé či skutečné důsledky z ní plynoucí bylo poukazováno. V tomto smyslu je nepochybně menšinová sexuální orientace „zátěží“ vždy a všude, tedy v každé společnosti. Z právní úpravy v § 12 písm. b) a § 2 odst. 8 zákona o azylu vyplývá, že je důvodné poskytnout politický azyl pro pronásledování z důvodu příslušnosti k sociální skupině tehdy, jsou-li samotná příslušnost jedince k určité sociální skupině či důsledky z této příslušnosti zřetelně plynoucí přímým či zprostředkovaným důvodem závažného porušení lidských práv či opatření působící psychický nátlak nebo jiná obdobná jednání, pokud jsou prováděna, podporována nebo trpěna státními orgány země původu nebo pokud státní orgány nejsou schopny odpovídajícím způsobem zajistit ochranu před takovým jednáním soukromých osob. Jak již judikoval Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 5. 10. 2006, č.j. 2 Azs 66/2006-52 (dostupný na www.nssoud.cz) může být sexuální orientace

žadatele o azyl podle okolností a s ohledem na poměry v zemi původu považována za znak jeho příslušnosti k určité sociální skupině ve smyslu § 12 písm. b) zákona o azylu. Na xx, kde – jak se žalovaný i žalobkyně shodují – ve společnosti existuje všeobecná intolerance k homosexualitě, tedy homosexuální orientace „zařazuje“ tohoto jedince do sociální skupiny homosexuálů. Příslušnost k sociální skupině homosexuálů či důsledky z ní plynoucí však musí být důvodem (přímým či zprostředkovaným) k projevům zákonem charakterizovaných forem negativních jednání vůči němu. Tato podmínka může být splněna, pokud samotná homosexuální orientace bude okolím daného jedince vnímána jako nežádoucí, ostudná či nepřijatelná a pokud bude důvodem pro všeobecně výrazně negativní reakce okolí vůči němu. Odmítání přijetí sexuální orientace žalobkyně ze strany její rodiny a jejího okolí jistě působilo na její psychiku negativně – avšak v tomto případě ještě nelze hovořit o tak negativním přijetí, že by u žalobkyně vyvolávalo celkový pocit bezvýchodnosti a beznadějnosti její situace. Nic takového žalobkyně ani v průběhu správního řízení netvrdila. Již jen z uvedeného důvodu proto nelze dát žalobkyni za pravdu, že je v jejím případě dán důvod pro poskytnutí azylu podle § 12 písm. b) zákona o azylu. Pokud jde o negativní reakce její rodiny, je třeba konstatovat, že žalobkyně nebyla pod přímým vlivem svých rodičů, žila ve vlastním bytě ve městě, zatímco rodiče žili na vesnici a žalobkyně se s nimi stýkala pouze sporadicky. Navíc psychický nátlak pro příslušnost k sociální skupině homosexuálů by byl azylově relevantní, pouze byl-li by přičitatelný veřejné moci ve státě původu. Veřejné moci nelze přičítat, pokud obyvatelstvo státu či jeho významná část má o určité otázce „mravnostní povahy“ takové mínění, které se jeví jako netolerantní. Žalobkyně výslovně uvedla, že se státními orgány na xx kvůli své sexuální orientaci žádné problémy neměla a pokud jde o jednání jejího vedoucího v práci, bylo jí sice nepříjemné, ale nebylo důvodem, proč práci nakonec opustila. Žalobkyně rovněž neuvedla, že by měla nějaké potíže s radikálními, homofobními nebo xenofobními lidmi či skupinami, pro které by musela někoho požádat o pomoc. Nad rámec výše uvedeného je také třeba konstatovat, že žádost o azyl nebyla podána bezprostředně po příjezdu na území České republiky, ale až pod hrozbou správního vyhoštění.

Žalovaný se řádně vypořádal i s neudělením doplňkové ochrany dle § 14a zákona o azylu. Na základě informací o zemi původu dospěl k závěru, že žalobkyni v případě návratu do vlasti žádná vážná újma ve smyslu zákona o azylu nehrozí. Sama žalobkyně v průběhu řízení uvedla, že z návratu na xx obavy nemá, má kde bydlet, práci je schopna si obstarat a názorovému střetu s rodiči je schopna čelit. Žalovaný při posuzování doplňkové ochrany dle § 14a zákona o azylu vycházel dále z informace MZV ČR, č.j. 1193/2009-LPTP ze dne 29. 7. 2009, kde je uvedeno, že ukrajinským občanům nehrozí diskriminace či pronásledování z důvodů dlouhodobého pobytu v zahraničí, a také z obecně známých informací, kdy nejsou známy žádné případy nebezpečí ze strany státních orgánů nebo soukromých osob lidem ucházejícím se neúspěšně o azyl v zahraničí, ani není známa skutečnost, že by byl takový občan nějakým způsobem perzekuován, znevýhodňován nebo diskriminován.

Žalobkyni proto nelze přisvědčit v tom, že se žalovaný neřídil závazným právním názorem správního soudu. Žalovaný se ve svém rozhodnutí vypořádal se všemi skutečnostmi, které mohly být relevantní z hlediska mezinárodní ochrany i s otázkou možného udělení doplňkové ochrany.

Pokud jde o zbylé žalobní námitky, ze správního spisu vyplývá, že žalobkyni byla dána možnost vysvětlit důvody svého odchodu ze země původu. Při podání žádosti dne 12. 8.

2008, ve vlastnoručně psaném prohlášení z téhož dne i při pohovorech dne 21. 8. 2008 a 7. 9. 2011 žalobkyně opakovaně uváděla, že důvodem žádosti o udělení mezinárodní ochrany byla její odlišná sexuální orientace, kterou její rodiče nebyli ochotni respektovat. Ke všem skutečnostem uváděných žalobkyní správní orgán přihlédl a tyto skutečnosti také hodnotil. Dne 7. 9. 2011 byla žalobkyně seznámena s informacemi o zemi původu, které měl správní orgán k dispozici. Žalobkyně doplnění těchto informací, na základě kterých správní orgán žádost posuzoval, nenavrhovala. Lze tedy uzavřít, že žalovaný vycházel při rozhodování ze spolehlivě a úplně zjištěného skutkového stavu, a to v rozsahu potřebném pro rozhodnutí ve věci. Skutkový stav pak žalovaný i správně právně posoudil.

S ohledem na shora uvedené dospěl soud k závěru, že žalobní námitky nejsou důvodné, a proto žalobu podle ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

Žalobkyně nebyla ve věci úspěšná, proto jí náhrada nákladů řízení nenáleží (§ 60 odst. 1 s.ř.s. *a contrario*), žalovanému pak podle obsahu spisu žádné náklady řízení nevznikly. Soud proto rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u ě n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Liberci dne 29. února 2012

Mgr. Karolína Tylová, LL.M.
soudkyně